

sig mod den tvungne borgerlige Ægteforening og for den valgrie Ordning. Naar den tvungne borgerlige Ægteforening altsaa møder saa overordentlig stor og udbredt Modstand i vort Folk, ser jeg ikke, at man kan fastholde den. Jeg mener, at selv de, der har meget tilovers for denne Form for Ægteforening, den tvungne borgerlige Ægteforening, maa erkende, at Tiden til at gennemføre denne Ordning endnu ikke er kommet, og at de altsaa i Øjeblikket maa lade den falde.

Man har endelig fremhævet Hensynet til Sønderjyderne. Det er jo et Argument, som vi i den senere Tid har faaet fremsat af og til, men mærkeligt nok er Forholdet det, at Argumentet kun synes at kunne gøres gældende med Vægt, naar det drejer sig om at fremme Ønsker, som næres af Regeringen og Regeringspartierne. Man ser ikke Hensynet til Sønderjyderne anført til Støtte for, at Regeringen og Regeringspartierne skal slaa af paa deres Principper. Det er derfor med nogen Ulyst, jeg beskæftiger mig med dette Argument; men jeg vil dog sige, at naar Sønderjyderne har stemt sig til Danmark, saa har de stemt sig ind i vort Land og vort Folk, saaledes som Stillingen er. De vil uden al Tvivl i alle Retninger tage til Takke med Lejligheden, baade med vort Hus og med vor Lovgivning, og de vil ikke forlange, at vi af Hensyn til dem skal om-danne vor Lovgivning paa betydningsfulde Punkter, hvor der her i den gamle Del af Danmark rejser sig en stor og stærk Modstand. Men dernæst er jo endelig Forholdet det, at de Sønderjyder, som foretrækker den borgerlige Ægteforening, kan faa den; de behøver ikke at savne noget, og jeg tror ingenlunde om Sønderjyderne, at de vil være saa intolerante, naar de selv faar den Ægteforening, som tiltaler dem mest — jeg forudsætter altsaa den borgerlige Ægteforening —, at de saa vil nægte andre, som foretrækker en anden Ordning, at følge det, som deres Følelser og Anskuelser tilsiger dem.

Jeg har her gennemgaaet en Række Hovedpunkter, hvor jeg mener at maatte rejse betydelige Indvendinger mod Lovfor-slaget. Men foruden disse Hovedpunkter er der andre af mere underordnet Betydning, som jeg mener burde tages op til Undersøgelse. Det forekommer mig saaledes, at adskillige af de i Folketinget vedtagne Bestemmelser er mindre rigtigt affattede, og at det kunde være heldigt at foretage en Revision paa adskillige Punkter. Fremdeles forekommer det mig, at

man her i Lovforslaget om Ægteskab har indsat flere Bestemmelser, som nærmest hører hjemme andre Steder, Bestemmelser om Arv og Skifte f. Eks.; men især mener jeg, at Bestemmelserne om Processen i Ægteskabssager ikke hører hjemme i en Ægteskabslov; de burde findes i Retsplejeloven, og forsaavidt man ikke er tilfreds med den Ordning, som den nyvedtagne Retsplejelov giver, kan man jo revidere Bestemmelserne, naar, som jeg antager, i en nær Fremtid Retsplejeloven alligevel vil komme frem til Revision. Jeg tror altsaa, at disse Bestemmelser helst burde sondres ud af en Ægteskabslov og lægges over i Retsplejeloven. I øvrigt vil jeg i det hele kunne acceptere dem. Der er dog enkelte Bestemmelser, som jeg maa være betænkelig ved, f. Eks. § 176 efter den Formulering, den har faaet i det andet høje Ting. Jeg er ganske enig med Kommissionen og den højtærede Justitsminister i, at Retsforhandlingerne under Ægteskabssager ikke bør være offentlige, og at det bør være forbudt at gengive disse Forhandlinger offentligt i Pressen eller paa anden Maade. Det, der kan være Spørgsmaal om at gengive, bør altsaa kun være Dommen. Men naar det høje Folketing yderligere har begrænset dette saaledes, at man end ikke kan gengive Dommen, men kun Domskonklusionen, mener jeg, man gaar for vidt i Begrænsningen; thi Dommen er jo afsagt offentligt og er tilført offentlige Protokoller sammen med alle andre Domme. Jeg vilde derfor anse det for meget betænkeligt, at man ikke skulde kunne faa Udskrift af denne Dom og ogsaa offentliggøre den, saaledes som man kan med alle andre Domme, selv om det er Domme, der kan give Forargelse, og det er der mange Domme, der kan udenfor Ægteskabssager. Naturligvis ønsker jeg lige saa fuldt som det andet høje Ting og som den højtærede Justitsminister, at der skal iagttages den største Diskretion paa dette Omraade, men jeg vilde tro, at Diskretionen naturligvis kom paa den Maade, at Dommerne ved Affattelsen af Dommen begrænsede sig til at anføre det mest nødvendige og ikke gik ind paa en nøjere Beskrivelse af Forholdet. Det er jo en Fremgangsmaade, som ingenlunde er ukendt, den følges og har allerede gennem mange Aar været fulgt af Domstolene i Sædelighedssager; hvis det er Sædelighedssager af særlig oprørende Karakter, har man i Præmisserne ikke givet nogen nærmere Beskrivelse, men kun Resultatet, og dette